№ 16 (555). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1965

перець

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Швидко й оперативно розслідуйте скаргу громадянина зайця.

Здоровенькі були

Дуже щирий і одвертий лист тов. В. РОМЕНСЬКОМУ — голові Лисичанської міської Ради депутатів трудящих.

Здоровенькі були, вельмишановний товаришу Роменський!

По-перше, категоричний полум'яний привіт!

По-друге, найкращі побажання!

А по-третє, діло ось у чім. Якщо пригадуєте, на початку славного сьогорічного мая, коли в наші гарячі серця вже стукалося велике і радісне свято Перемоги, я послав закритого листа, в котрому уклінно просив виручити із житейської скрути одну дуже шановну жінку, яка в роки війни активно допомагала землякам-партизанам у боротьбі з фашистськими загарбниками.

Нагадаю вам — мова мовилась у тому листі про Ольгу Григорівну Бирку. Хто така Ольга Григорівна Бирка? Ольга Григорівна Бирка — кадрова робітниця заводу «Донсода». Працює на цьому підприємстві з 1928 року, а проживає у місті Верхньому, по вулиці Красній, 95, у батьківському двокімнатному будиночку. Я вказав вам адресу О. Г. Бирки не для того, щоб сповістити точне місце її прописки, а зовсім з інших і значно поважніших міркувань. Справа в тому, що цей скромний старенький будиночок став уже часткою нашої героїчної історії. У роки гітлерівської окупації у ньому перебував штаб партизанського загону, а під будиночком був виритий потаємний підвал для зберігання партизанської зброї і продовольства. Ольга Григорівна цілком добровільно, без будь-яких вагань оддала свою оселю у розпорядження народних месників, хоч добре знала, як все це може скінчитися, коли окупанти пронюхають, чим дише і чим живе її старенький отчий дім.

— Бог не видасть, — свиня не з'їсть, — казала Ольга Григорівна, — а раз треба, то треба.

Все, на щастя, обійшлося добре. Недобре почалося потім. Будиночок, як я сказав, і до війни не відзначався молодістю і кріпким здоров'ям, а тепер уже зовсім на ладан дише.

Цей незаперечний факт ще два роки тому офіційально засвідчив своїм рішенням колишній виконком колишньої Верхнянської міськради: «Внаслідок того, що у вищезгаданому будинку був виритий партизанський підвал для сховку зброї, цей будинок утратив стійкість і прийшов у повну непридатність, де жити не зовсім безпечно». Так і записано чорним по білому. Тим же таки рішенням виконком міськради зобов'язав директора заводу «Донсода» тов. Васильченка протягом 1963 року надати тов. Бирці нову квартиру.

Товариш Васильченко рішення міськради не виконував та й не виконував, а коли вона стала «колишньою», то й зовсім легенько зітхнув. Він розсудив по-своєму мудро: раз міськрада колишня, то й рішення її колишні. І не кує собі, і не меле.

Аж у квітні цього року звернулася Ольга Григорівна вже до мене:

— Допоможи, Перче, в моїй біді! Скільки не прошу, скільки не пишу — не дають мені квартири! А старенька наша хижа вже зовсім валиться.

Я одразу написав вам листа і попрохав вас зробити все можливе для того, щоб колишня вірна партизанська помічниця, шановна кадрова робітниця зустріла свято Перемоги в новій оселі, а коли це неможливо, то, принаймні, хоч прискорити надання їй квартири.

Я так сподівався, я так надіявся, і раптом одержую холодну й бездушну, як залізобетон, одписку: «вопрос о предоставлении жилплощади гр-ке Бырко О. Г. будет решен в порядке очередности предоставления квартир трудящимся завода». Ви навіть не запросили Ольгу Григорівну в міськраду, навіть не поговорили з нею, не втішили добрим словом...

Ех, чуйність, чуйність! Коли ти є, так титаки є, а коли тебе нема, так-таки нема. І не купиш тебе навіть на знаменитому одеському «привозі». Ні за які мільйони не купиш! А без чуйності керівник — це те саме, що весілля без музик. Або ще й гірше! Чи ви як думаєте, вельмишановний товаришу Роменський? Жду отвєта, як соловей лєта...

А поки що — бувайте здорові!
Як і завжди — від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

МАЙСТЕР СВОГО ДІЛА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— У нас перегоріли пробки!
— Була б пляшка, а пробки знайдуться...

ЗАЗДРІСТЬ ЗАГОТІВЕЛЬНИКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

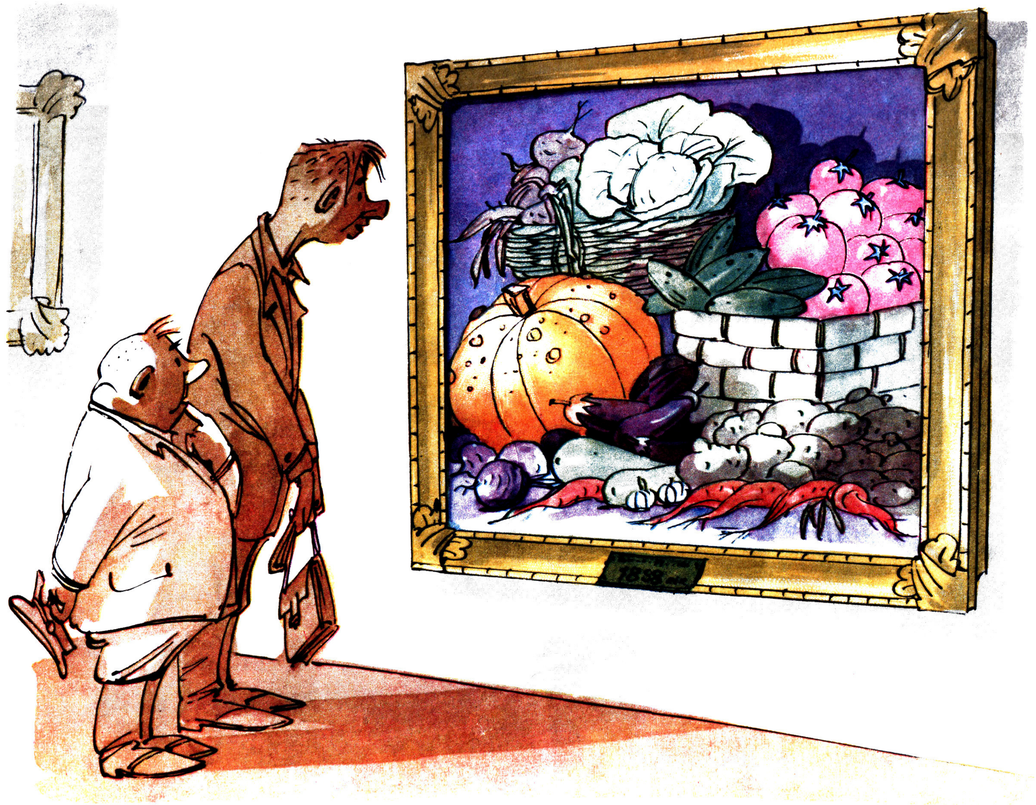

— Оце овочі! Ніколи не псуються!

perec-ua.
perec-ua.

ДЕ МЕЖІ?

Кожний мужчина — від молодика, в якого під носом перший пушок з'явився, і до сивенького дідуся, якому ще не дуже хочеться запускати бороду, — низько схиляють чоло перед винахідниками і виробниками електричної бритви. Дуже зручна штука. Особливо «Харків»! Хороша бритва!

Та, як казав один філософ, ще за тих часів, коли про електричну бритву і гадки не мали,— все йде, все стирається. Не становлять винятку з загального правила і коліщатка, тобто ножі до електричної бритви «Харків» — їх час від часу треба міняти. Це, звичайно, не дуже тяжко зробити в Харкові, Києві чи іншому великому місті: походиш по магазинах та майстернях тиждень-другий, дивись, десь і надибаєш нові ножі. Тяжче тим, хто голить свої бороди та вуса в менших містах, селищах та селах. Ну, візьмімо хоча б громадянина В. Валігуру з с. Соснівки, Білогірського району, Хмельницької області. Що робити йому, коли ножі до бритви стерлися? Він і додумався: звернувся до Харківського універмагу з листом, в якому уклінно просив надіслати йому ножі.

Дирекція універмагу негайно ж надіслала... (гадаєте, ножі?) листівку, в якій повідомляла, що Харківський універмаг за межі України товарів поштою не надсилає і замовлень на них не приймає.

Не будемо чіплятися до дирекції Харківського універмагу. Вона, видно, географію вивчала дуже давно і, напевно, вважає, що Українська республіка кінчається відразу ж за Харковом — біля Мерефи, а Хмельницька область для них уже «за межами».

Іншим разом замовці знатимуть, що разом із замовленням треба слати харківським комерсантам ще й географічні карти, щоб знали, де Хмельницька область і де межі республіки. І щоб за межі теж надсилали. А чому б ні?

К. ЮР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пам'ятаєте, в № 10 журналу у фейлетоні «Коли ж це буде?» ми запитували Чернівецьку облспоживспілку, коли почнуть гнати з кооперативної мережі Вижницької райспоживспілки різних порушників правил торгівлі та їх покровителів.

На це запитання відповідає заступник голови правління облспоживспілки т. Єршов. Він повідомляє, що героїв фейлетону — М. Школьник — буфетницю Вашківського ССТ, завмага М. Івасюка, завмага І. Бринзея, завпродмага Я. Ткачука з роботи знято.

Телеграфне Агентство Перця

ОДНОГО НАПІВЧУДОВОГО ДНЯ...

Громадянин Руденко, мешканець м. Миколаєва, одержав одного напівчудового дня дві листівки з міськкомунгоспу.

Коли т. Руденко одержав першу листівку, день видався йому по-справжньому чудовим, бо працівники міськкомунгоспу писали: «Повідомляємо, що в питанні устаткування газової плити Вас взято на чергу».

Коли т. Руденко одержав другу листівку, день йому здався зовсім не чудовим, бо там писалося: «Повідомляємо, що Ваше прохання про устаткування газової плити не можемо задовольнити в зв'язку з відсутністю плит».

Виникає цілком законне питання: чи у Миколаївському міськкомунгоспі напівпрацюють, чи просто напівдумають?

НЕДОНАВАНТАЖУЮТЬ

Про вдосконалення торгівлі повідомляють з м. Жмеринки (Вінницька область). Тут діє метод навантаження. Береш, наприклад, кілограм гречаних крупів, а тобі накидають пару коробок «Казбека» або, коли ти не палиш, півкіла оселедців.

Викликає подив, чому жмеринські комерсанти зупинилися на півдорозі. Продають таку чудесну «закуску», то чому б вже на кожен кілограм крупів не накинути пляшку «Вінницької любительської». Що б там не казали, а «зверхпрограмні» оселедці примушують працювати думку саме в цьому напрямку. А так недонавантаження виходить.

ПАРКАН, ДОВЖИНОЮ В ТРИ РОКИ

ЧЕРНІГІВКА, Запорізької області. (ТАП). Запорізький «Цивільбуд» (начальник т. Кіринов) успішно спростував відому істину: «Обіцяного три роки ждуть». Більше трьох років ставить ця організація паркан навколо школи-інтернату, та ніяк не поставить. Напишуть вчителі скаргу, прийдуть будівельники, десять метрів паркана поставлять і зникають безслідно. Знову напишуть скаргу вчителі, знову та ж реакція — 10 метрів! Так і росте паркан, пропорційно скаргам. За весь цей час поставлено лише 50 процентів паркана.

Озброїлись арифмометрами вчителі. Сидять, підраховують, скільки скарг треба написати, щоб весь паркан збудувати.

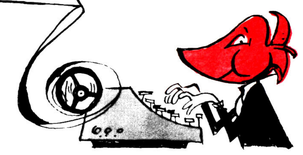

НОВА ПОМПЕЯ

ОЛЕКСАНДРІЯ (Кіровоградської області). Робітниче селище Перемога спіткала доля стародавнього міста Помпеї: його засипає шламовим пилом. На відміну від колишньої катастрофи, селище засипає поступово. Попіл постачає місцева електростанція. Попелом уже засипано став, що був поблизу. На черзі — саме селище. Щоб запобігти катастрофі, потрібно небагато: добряче прочистити директора електростанції т. Андрєєва, а разом з ним деяких товаришів з міськради: щоб подбали про шламовловлювачі.

ДОСТРОКОВО!

Голованівське лінійно-технічне управління зв'язку (на Кіровоградщині) достроково завершило план по штампуванню обіцянок на адресу колгоспу «Перемога», с. Котовське. Майже сім років тому Голованівське ЛТУ вперше пообіцяло поставити телефон у 4-у рільничу бригаду і досі не здало своїх позицій. Зв'язківцям нелегко було відбутися самими обіцянками, бо на відстані лише 600 метрів від бригади проходить лінія Осипівка—Ольшанка. Та немає сумніву, що якби лінія проходила через саму бригаду, телефону там все одно не було б. З чим ми ЛТУ і не вітаємо.

НОВИЙ АРХІТЕКТУРНИЙ АНСАМБЛЬ

Як повідомив наш кореспондент із м. Болграда (Одеська область), тут проведено визначну архітектурну перебудову.

З метою покращання архітектурного ансамблю центра міста на бульварі ім. Леніна ліквідовано газетний кіоск.

З цією ж метою в кіоску відкрито касу агентства Аерофлоту. Аборигени міста прикидають, що буде відкрито у приміщенні міськради, якщо боротьба за покращання архітектурного ансамблю вступить у нову фазу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

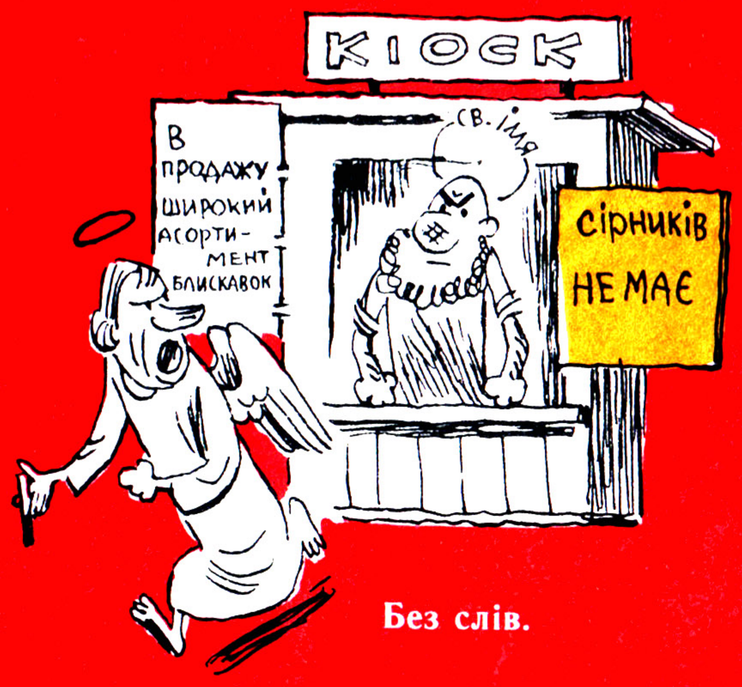

Без слів.

ЗА ЗВИЧКОЮ

— Колись шеф-поваром працював...

Без бога ні до порога.

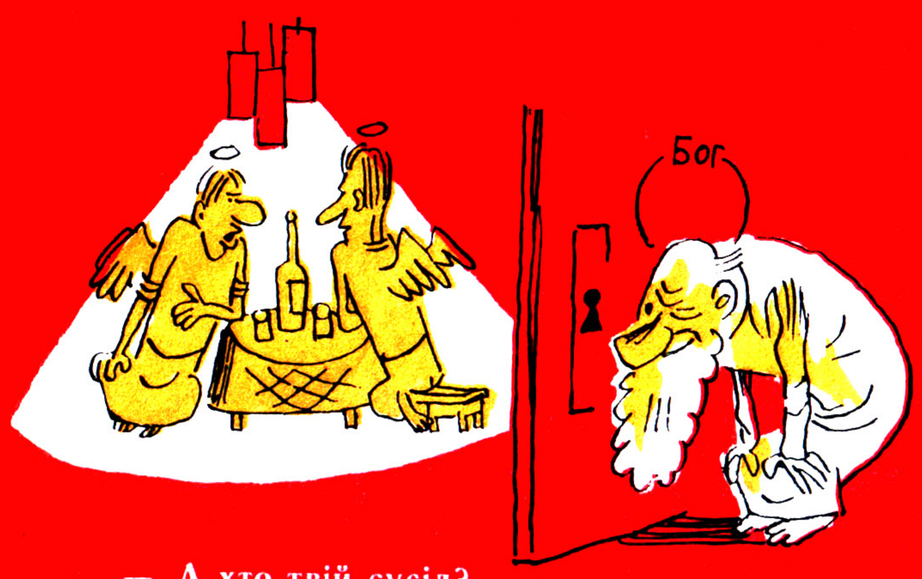

— А хто твій сусід?
— Та живе тут один всевидящий...

ПОЕТ ХАЛТУРЕНКО В ПЕКЛІ

— До біса понаписував: за рахунок його книг заощадимо чимало пального!

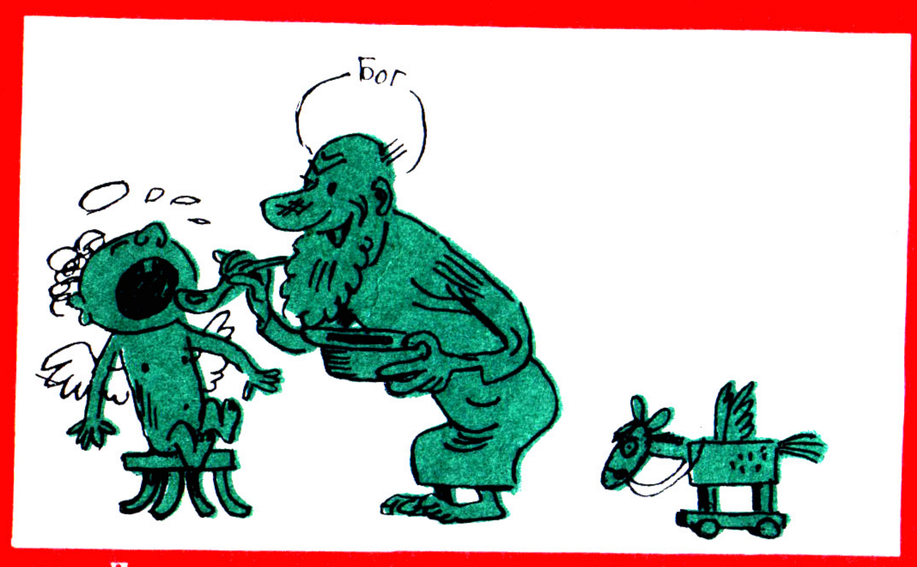

— Ложечку за отця, ложечку за сина, ложечку за духа святого...

— А це, самогонні ви душі, казан для вас!

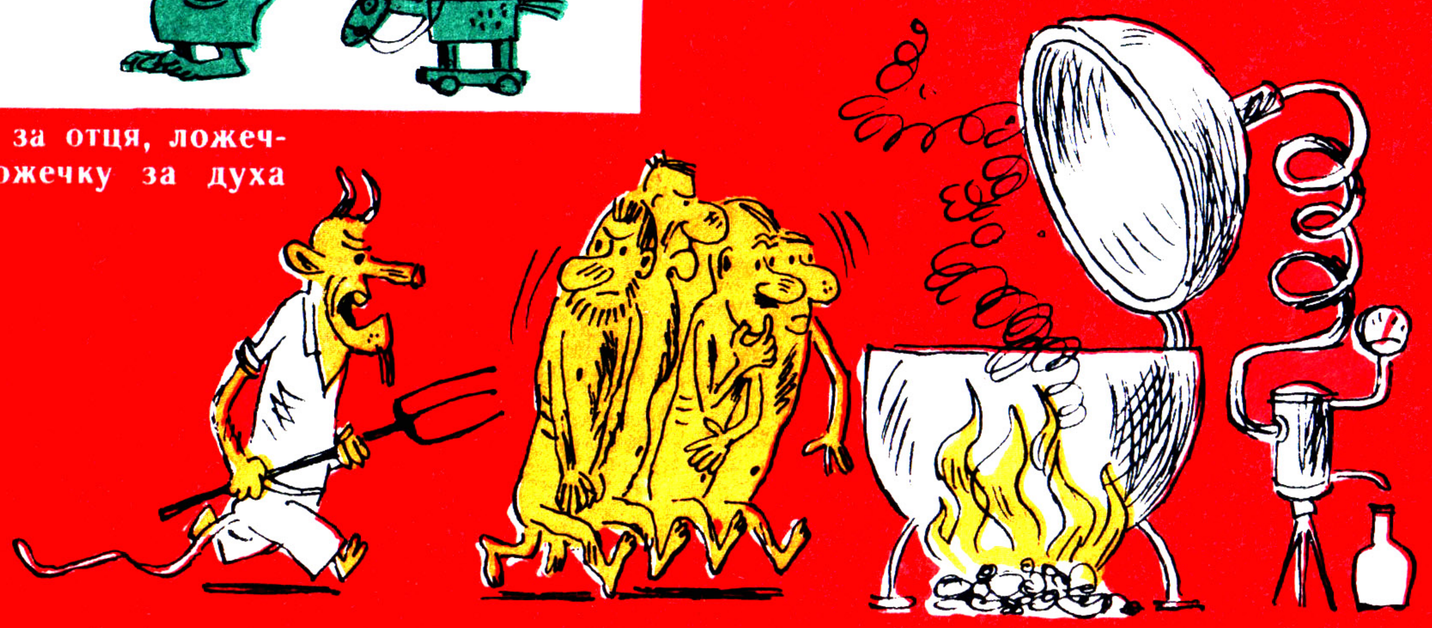

ВИХІД із СТАНОВИЩА

Василю Антоновичу лікар категорично заборонив випивати. З усією серйозністю. Раз і назавжди. Навіть пива, навіть сухого вина, не кажучи вже про «українську з перцем», «мисливську» чи коньяк.

Щоправда, Василь Антонович ніколи цим ділом особливо не захоплювався, але не від того був, щоб у хорошій компанії перекинути чарчину.

Лікар питання поставив руба:

— Коли не хочете дуба врізати, то — ні грама!

У Василя Антоновича виявився цілий комплект різноманітних хвороб на чолі з виразкою шлунку. Отут і почалися у нього конфлікти з товариством.

— Не можу, товариші, ні грама не можу,– молив Василь Антонович.— Категорично лікар заборонив... Виразка шлунку...

— Слухай їх більше!

— Так у мене ще й тиск підвищений... Гіпертонія!

— Ха! Гіпертонія! А в кого в двадцятому сторіччі нема гіпертонії?! Дурниці!

Так само веселе товариство не брало до уваги ні неврозу серця, ні каменів у печінці.

Проти більшості нічого не вдієш. Доводилося, ризикуючи життям, випивати. Виходу не було.

Та ризикувати життям Василю Антоновичу теж не хотілось. І він знайшов вихід.

Під час чергової застольної зустрічі Василь Антонович рішуче накрив долонею келих і сказав:

— Мені — ні грама! Не можна!

— Чому?

— Я — алкоголік!

Товариство зацікавилось. Василь Антонович захоплено розповідав:

— Алкоголізм у мене спадковий. Вже в четвертому коліні прокляту щий показує себе. Ото досить мені краплю випити — і пішло! Запой! Днів на десять. Аж поки до білої гарячки не дійде. Тоді зупиняюсь. То, розумієте, не біда, що я на роботу не виходжу. Там вже знають про це, звикли, прощають. І вдома — також. Найгірше — то ті зелені чортики. Як почнуть скакати тобі по животі, по грудях — ніякого спокою від них, клятих, нема. Якісь чудернацькі твісти витанцьовують, язика показують і все прагнуть на лоба тобі скочити. Повірте — вже сил нема від них. Геть замучили...

Товариство з інтересом дивилося на Василя Антоновича. Нікому з них не доводилося в житті бачити зелених чортів.

І вже не кричали:

— У всіх тепер — алкоголізм.

Це ж не виразка шлунку, що не кажіть...

Тепер вже ніхто не наполягає, щоб Василь Антонович випив. Йому вдалося врятуватись.

...Скажете, що це не кращий вихід із становища. Можливо. Але що поробиш, коли іншого інколи нема...

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Сатана в бочці

Щиро кажучи, у нас нема ніяких документальних даних про історію дружби Федора Андрійовича Локтєва з Михайлом Михайловичем Кисерою. Знаємо тільки одне: до того, як Федір Андрійович зустрівся з Михайлом Михайловичем, він був заповзятим атеїстом. А після знайомства його атеїзм дещо випарувався. Сталося це приблизно тоді, коли Федір Андрійович у якійсь книзі вичитав, що богиня Афродіта виникла з піни.

— Могло бути,— поспішив запевнити його Кисера.— З цієї сировини багато чого сотворити можна. Наприклад — пінопласт, пінобетон... А от, приміром, один мій знайомий, торгуючи пивом, такий собі з піни будиночок відгрохав,— глянути любо.

На пиві обидва зналися значно глибше, ніж на міфології. Бо один, Федір Андрійович Локтєв, обіймав посаду директора Меденицького (на Львівщині) пивоварного заводу, а другий, Михайло Михайлович Кисера, там же працював старшим бухгалтером.

Слова старшого бухгалтера про пивну піну викликали у директора заводу жагуче почуття відрази. Він всією душею ненавидів таке дрібне, огидне шахрайство.

— Я не про піну,— зразу ж заспокоїв його Михайло Михайлович.— Я — про пиво. Ви знаєте, якого дива можна натворити з пива?

Директор не знав. А може, вдавав, що не знає. Щоб розтлумачити йому, довелося викликати технічного керівника заводу Раїсу Володимирівну Титову. Та, на жаль, і її логічні докази не допомогли. Остаточно директор прозрів, коли на допомогу прийшла Марія Федорівна Козар — завідуюча складом готової продукції. Вислухавши її, Федір Андрійович не без задоволення примружив очі.

— Тепер вірите? — зацікавився старший бухгалтер.

— Вірю! — всміхнувся директор.

Він повірив у вертку бісову вдачу свого старшого бухгалтера. І Михайло Михайлович Кисера цілком виправдав усі його сподівання.

На заводі і справді почалося якесь чортовиння.

Клієнти, як і раніше, вивозили із заводу пиво. Вивозили його в пляшках і в бочках.

Та — дивна річ: пиво у тих бочках якимсь незвичайним способом мінялося у вазі й обсязі.

От, скажімо, стоїть біля воріт машина Меденицького ССТ. Завідуючий складом цього споживчого товариства Володимир Стахович Шулак пред'являє заводському вахтерові накладну. Той уважно читає її, поглядає на бочки, що виглядають з кузова, і задоволено киває головою: все чин-чином, скільки виписано, стільки клієнт і вивозить.

А через якийсь час та накладна вже в бухгалтерії, у Михайла Михайловича Кисери. Він теж проглядає її і теж задоволено киває головою. Але якби в цю мить тут опинився вахтер та одним оком зазирнув у накладну, він, ми впевнені, вхопився б за голову. Накладна начебто та, яку він, вахтер, недавно тримав у руках. Та ж знайома рука Марії Федорівни Козар, той же номер, та ж дата, а от кількість відпущеного пива зовсім інша — на кількасот літрів менша, ніж там стояло.

Але ніхто з сторонніх осіб тієї накладної бачити не міг, як не міг бачити і жвавих облич Федора Андрійовича Локтєва, Михайла Михайловича Кисери, Раїси Володимирівни Титової та Марії Федорівни Козар в урочистий момент розподілу грошей, виручених за пиво, сплавлене наліво.

Трохи пізніше в цій веселій кумпанії відбулася невеличка зміна дійових осіб. Місце Р. В. Титової посів новий технічний керівник — Степан Васильович Логвиненко. І треба віддати йому належне — процес акліматизації він переніс легко і надзвичайно швидко пригрівся на теплому місці.

Прихід на завод нового технічного керівника істотних змін у технологію не вніс. Принаймні — в технологію збуту краденого пива.

Як і раніше, його сотнями і тисячами літрів списували на втрати при розливі. І, як і раніше, ці сотні і тисячі літрів, опинившись за воротями заводу, з чудодійною швидкістю перетворювалися на карбованці і поверталися назад.

Поверталося, звичайно, не все. Люди, що торгували краденим, себе теж не обділяли. От, хоча б той же завскладом Меденицького ССТ Шулак. Продав 4552 літри пива, а собі взяв лише 842 карбованці. Решту віддав заводській шахрайській братії, і ті поділили її поміж собою.

Не підвів і Валентин Назарович Почапський — завідуючий складом чайної № 1 Комарнівського робкоопу. Він, правда, по фальшивих накладних вивіз тільки 2500 літрів пива, але з виручки собі взяв одну третину. А дві третини, до останньої копієчки, віддав М. М. Кисері. Як правило, на агентів по збуту краденого старший бухгалтер добирав людей кмітливих, добре вихованих. До кабінету директора вони з грішми не перлися,— знали, що в нього більш серйозні турботи: йому треба забезпечити виконання плану.

Коли план не виконується, пінитись починає не пиво, а харчопромівське начальство. Цього допустити ніяк не можна. Бо начальство в таких випадках не тільки піниться, але ще й скисає. І тоді...

Ні, такого Федір Андрійович Локтєв ніколи не допускав. У своїх керівників він завоював репутацію директора на всі сто. Щоб не вибитися з цієї круглої цифри, він часом навіть жертвував дещицю із свого «зекономленого» пива, призначеного для лівого продажу.

Заради справедливості треба сказати, що районне та обласне харчопромівське керівництво належно оцінило старання свого підлеглого. Не раз і не два його «за перевиконання» нагороджувало прогресивкою.

І не здогадувалося, якими «прогресивними» методами він та його приятелі перекачують державні гроші в свої глибочезні кишені.

Може, хоч тепер здогадається...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Львівська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

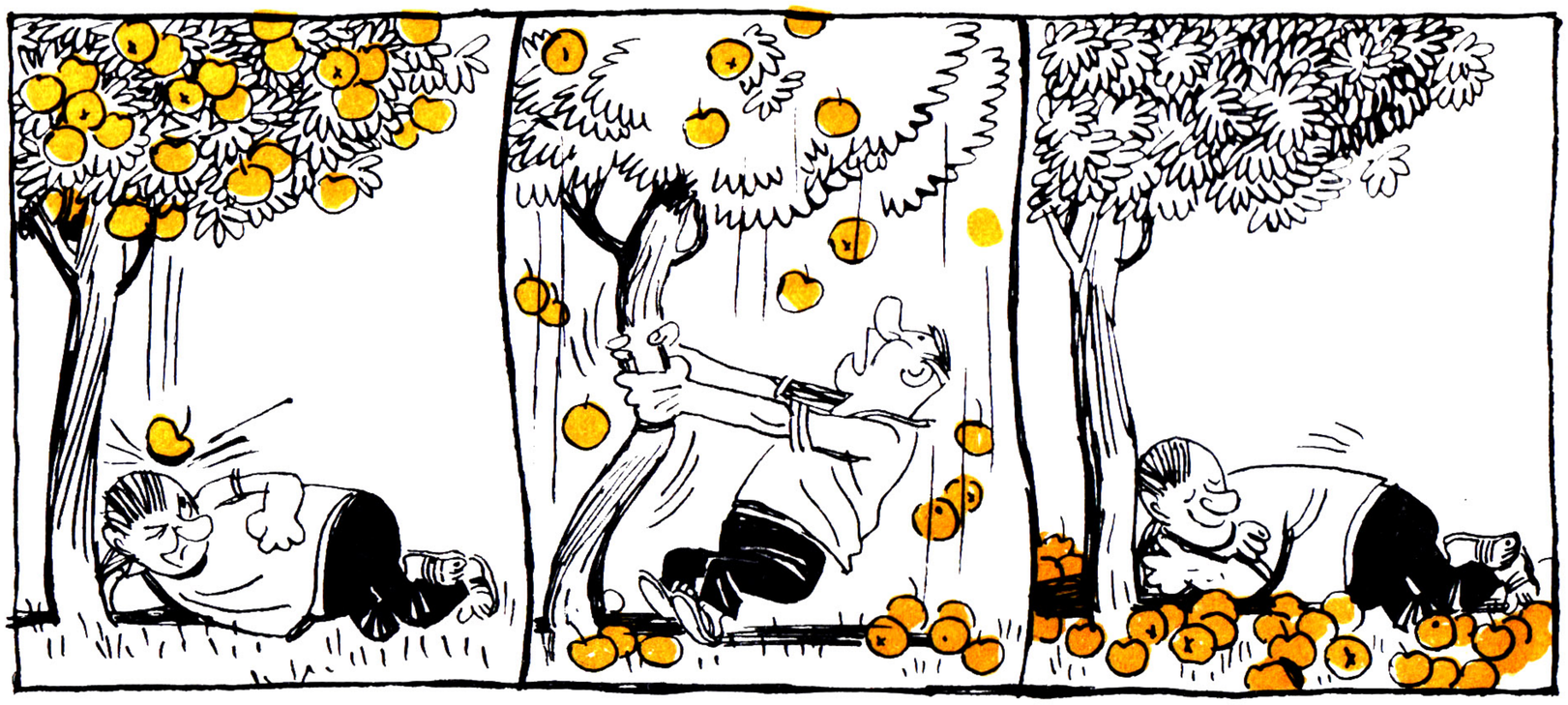

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Є. О. Павлова обіймала скромну посаду завідуючої Інгулецьким районним загсом м. Кривого Рога. Обіймала доти, доки не захворіла на самодурість. Симптоми хвороби почали проявляться в неї і під час реєстрації шлюбів, і під час реєстрації новонароджених. У того їй не подобалося ім'я, в іншого прізвище. Серед потерпілих від її самодурства був і машиніст екскаватора Ор Михайлович Євчук. Є. О. Павлова зажадала, щоб Ор поміняв своє ім'я. Тоді потерпілий звернувся до нас, щоб ми вилікували завідуючу загсом від самодурства. А ми попросили це зробити виконком Криворізької міськради.

Виконком не відмовив: за порушення інструкції про порядок реєстрації актів громадянського стану зняв Є. О. Павлову з роботи.

ПІВ-КІЛА ХАМСТВА

...— Побачила я його, і серце в мене так і зупинилося. А він дивиться, дивиться, а не підходить. Вагається. От, думаю, сміливості ні на грам...

Я вже десять хвилин терпляче слухаю історію кохання з першого погляду. Десять хвилин стою біля прилавка овочевого магазину № 739 на вулиці Щербакова, не наважуючись порушити захоплення молодої продавщиці. На п'ятнадцятій хвилині тактовно кашляю. Аніякої уваги. На двадцятій, скориставшись паузою, прошу зважити мені двісті грамів цибулі.

Моя прозаїчна просьба повисає у повітрі. Мене не удостоїли навіть поглядом.

Три продавщиці оточили четверту і, роззявивши роти, слухають. Із підсобки вийшла п'ята, привітна на вигляд і симпатична. Я — до неї:

— Мені двісті грамів...

— Зараз,— сказала вона байдуже і теж слухає розповідь закоханої колеги.

Я не витримав. Підвищив голос. Я вже не просив — вимагав двісті грамів цибулі.

— Всі ви такі, берете на копійку, а галасу на карбованець,— зневажливо кинули мені.

На стіні я прочитав гасло: «Покупець і продавець, будьте взаємно ввічливими!» і, зжумшивши «авоську», вийшов з магазину...

...У «Гастрономі» на Червоноармійській, 13, попросив зважити двісті грамів сала,

— 370 грамів! Будете брати? — запитала продавець.

— Я ж просив двісті, 370 — це багато.

— Різати не буду. Як зважила, так і беріть! — У голосі продавця — рішучість: або зробите так, як хоче вона, або можете забиратися геть з магазину. Кінець кінцем, сало потрібне не їй, а вам, то й беріть те, що вам дають...

...У гастрономічному магазині на Червоноармійській, 34, намагаюся вкласти в своє прохання всю ввічливість, на яку тільки спроможний:

— Оцю загорніть, будь ласка,— вибираю рибину.

— Буду ще загортати! — відповідає продавщиця.

Нести живу рибу за хвіст я не рискнув. Чув, що навіть у досвідчених рибалок риби вислизають з рук.

Побачив оселедці в банках.

— Дайте, прошу, банку.

Продавець пояснює: банками не продаємо. Зважити одну-дві — інша річ.

Іду до директора магазину т. Вишневського.

— Що це за безглуздя,— кажу,— на штуки можна, а в банці не продається?

— У нас такий порядок,— відповідає.

...«Ласкаво просимо відвідати наш магазин!». Просто неможливо пройти повз таке гасло. Заходжу в магазин «Молоко» № 126.

— Не хочете, не беріть,— лине мені назустріч дзвінкий голос продавця Лимаренко.

— Мені дві невеличких сардельки,— прошу.

Мал. БЕ-ША

— Говоріть, говоріть — я вас уважно слухаю...

— Не морочте голову, буду ще сантиметром виміряти!..

...У кафе «Дніпро» уважно вивчав меню. З десятка найменувань вибрав одне і покликав офіціантку. Прийнявши замовлення, т. Гуменюк (прізвище офіціантки) зникла на півгодини. Нарешті з'явилася з тарілкою.

— Але ж фрикадельок я не просив, — зауважую спокійно.

— Що принесла, те й будете їсти,— почув я у відповідь.

— То замініть, прошу, на що завгодно, я їх у рот не беру.

— Може, вам рагу із страусів приготувати? — посміхнулась вона...

Пішов до першокласного ресторану «Метро». Тут, думаю, замовлю, що захочу...

— Немає... немає... немає... — Офіціантка нагадувала зіпсовану пластинку, яка спіткнулась на якомусь слові і вперто повторювала його відвідувачеві, що сидів за сусіднім столиком.

Мене ж офіціантки ігнорували: навіть не дивилися в мій бік. Нарешті не витримав — схопив одну за рукав:

— Чий це столик?

— Нічий! Столик не обслуговується.

Сів за інший. Прогнали:

— Не бачите, стіл на шість «персон». А ви один тут розсілися!

Сів за той, що на чотири «персони».

— Он же люди їдять, і вас там обслужать,— сказали мені.

Як футбольний м'яч, я покірно котився від столика до столика, поки не знайшов місця, з якого не гнали. Тут просто сказали, що поки сусіди по столику не пообідають, нема на що сподіватися. В офіціантів залізне правило: взяв одне замовлення — виконай його, потім бери інше.

Чародії настрою! Так називають тих, хто нас обслуговує.

Чародії — це так. Одне магічне слово, одна фраза, і губи покупця, що тільки-но посміхалися, починають нервово тіпатись. «Вас багато, а я одна»,— вперто втлумачують покупцеві. Але покупець переконаний в іншому: їх, продавців, багато, а він, покупець,— один, і коли в кожному третьому магазині його вилають, йому одному це вже буде забагато.

Він звертається, йому показують спину. Він просить двісті грамів, йому дають 370. Він замовляє одну страву, йому приносять іншу. І часом на сто грамів ліверної ковбаси всучують півкіла першосортного хамства.

Покупець хоче взяти книгу скарг, щоб висловити на її сторінках свої почуття, а йому відповідають приблизно так, як у продтоварному магазині № 204 на вулиці Васильківській (до речі, чого цей магазин зветься «магазином комуністичної праці»?!).

— Книгу даємо, але не всім.

Про це говорилося, про це писалося. Але грубість і байдужість подекуди чомусь і досі залишаються незмінними супутниками торгівельного сервісу. Чомусь тут уперто ігнорується істина: професія «продавець», «офіціант» — це перш за все ввічливість.

Ми глибоко шануємо нелегку, потрібну працю тих, хто нас обслуговує. Але ми оголошуємо нещадну війну тим, хто так дивовижно, з таким знанням справи псує нерви людям.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО

КІЛЬКА НОВИХ БАЙОК

ДУПЛО В ДУБІ

— Т-с-с! — шепотіла сусідам збуджена Осика. — Ви чули, в дубі завелось дупло. Хто міг би подумати! Тепер йому кінець, з такою штукою старий не витримає першої ж бурі...

Новина переходила від дерева до дерева — й увесь ліс тривожно шумів. Мабуть, розбурханий тим шумом, прокинувся вітер, трусонув балакунів за зелені чуби, завив сердито — і здійнялася буря.

...Коли все вгомонилось, зламана, мов тріска, Осика лежала долі. А дуб стояв, як завжди, кристатий, могутній.

І про дупло в ньому ніхто вже не згадував.

СКРОМНІСТЬ

При доброму столі здибалися ікра кетова й ікра кабачкова.

— Не треба титулів, називайте мене просто ікра, — сказала кабачкова.

Хоч видно було й так, що вона не кетова.

ЗМІЯ В КРОПИВІ

Заповзла змія у кропиву, вжалилась та й сичить:

— Страх скільки ще на світі всякої погані!..

НАШ БРАТ ЧАСНИК

Серед овочів Часник відомий уїдливістю...

— Тобі б посолодшати! — каже йому дорідна рум'яна Морква.

— І округлитися принадно, як от я! — додає червонощокий Помідор.

— Не будеш такий пекучий, — спокушає Огірок, — може, й тебе восени заквасять!

А він мудрих порад не слухається, допіка кожному, хто тільки скуштує. І таки ж терплять, хоч буває й сльоза пройме.

Тепер усі вчені: знають, що від Часника тікає найзавзятіший мікроб.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ну й морока з цим аліментником!

"ТЕОРЕТИК,,

Відтінком мисли виграва
На лобі кожна рисочка:
Розумна й мудра голова —
Директор Федір Мисочка!

Хтось критикне — в один момент
Ударить він по «нитику»,
Умотивує все і вщент
Розвіє всяку критику!

З яким питанням не звернись
(Що не спитай, повторюю!), —
Усе пояснить, до дрібниць,
Ще й підведе теорію.

Чому, скажім, «промкомбінат»,
Що здавна він очолює,
Порожню тару збив у склад,
Капусту не засолює?

— Погода, — каже, — підвела,
Набрався з нею горя я!—
Помислить мудро... і — пішла
У хід «засолтеорія»:

Мовляв, діжки у спеку — суш
Торохкотіли клепками —

Хоч став, бувало, їх під «душ»,
Чи сколюй клепки «скрепками».

А налягли ото дощі,
Вода пішла струмочками —
Почали лопать обручі,
Аж гул стояв над бочками.

— Отак погода підвела,
Весь план перекапустила!..
Та ми поправимо діла,
Засол «во-всю» запустимо!

Мудрить, солодить словоплин,
Аж губи склав букетиком.
В «окозамилюванні» він —
Став справжнім теоретиком,

Чи не тому під час нарад
Його, дивись, і хвалять ще?
...Зайдіть у двір, на комбінат!
Не двір, а сміттєзвалище!

— Чому, — спитайте, — мотлох, бруд
Поганить територію? —
Вертлявий Мисочка і тут
Удариться в теорію:

— В хазяйстві, — скаже він, — бува
Потрібна всяка трісочка...
Розумна й мудра голова—
Герой мій Федір Мисочка.

Чому людей він стільки літ
Смішить ділами дивними?
— Причини є! — гукне в одвіт,
І трах вас «об'єктивними»!

Він з тих, що дбають про свій чин
(Не про резерви й пошуки!):
Збирають стільки тих «причин»,
Як ви грибів у кошики!

В їх кабінетах — тиш і гладь...
Рожевіють завісочки...
Бува деінде ще сидять
Такі «премудрі» Мисочки!

Степан ОЛІЙНИК.

PENGUIN2197

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Портрет грубіяна.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОТОЛОЧЕНІ ГАРБУЗИ

— Мамо, а де я взявся? — запитав чотирилітній хлопчик.

— У гарбузах тато спіймав, — відповіла мати.

— А тато де взявся?

— Його бабуся теж у гарбузах спіймала.

— А тебе також у гарбузах спіймали?

— Та й мене там же.

— Ага, — глибокодумно відзначив хлопчик.— Значить, того ото в нас і гарбузи такі потолочені. А бабуся казала, що то — свині.

Повідомив М. І. НОЖЕНКО з с. Князеве, Лозівського району, Харківської області.

СПІВЧУТТЯ

— Прийми моє глибоке співчуття, — каже один приятель іншому.

— Що? Яке співчуття?

— Я купив своїй дружині шубку.

— А яке це має відношення до мене?

— А те, що моя дружина сьогодні збирається в гості до твоєї.

ГОСТИННІСТЬ

— Мамо, ми були у тьоті Дусі і дивилися телевізор.

— А як вона вас зустріла?

— Чудово! Ми прийшли якраз вчасно. Тільки ми відчинили двері, а вона і каже: «Тільки вас тут і не вистачало!»

Повідомив В. І. САМОЙЛОВ з м. Києва.

ПОМІНЯЛИСЯ МІСЦЯМИ

Як тільки по радіо починали передавати репортаж про футбол, чоловік відразу прикипав до приймача, і ніяка сила не могла його відірвати. Жінка терпіти не могла цих передач і завжди кричала:

— Щоб мав льосі дрота в рило закрутити, то він слухає чортзна-що!

Та ось купили вони телевізор. Побачила жінка, як то в той футбол грають, і вже в час передачі змагань її від телевізора не відтягнеш. Тепер вже чоловік буркотить:

— Вже 8 година... пора доїти корову...

— Та почекай! — відмахується жінка, як від мухи.

— Вже 9-а година. Йди корову доїти, — міниться чоловік. Жінка хапає чоловіка за руку:

— Дивись, дивись! Веде, веде, веде. Пас! Удар!!! Ех, штанга... Ні, любий, наші таки їх видоять!

Чоловік докірливо похитав головою, покрутив пальцем коло лоба, зітхнув і пішов сам доїти корову.

ЗАБУЛА

Зустрілися дві сусідки, десь біля трьох годин у хаті говорили, а потім ще з годину коло воріт стояли. Прийшла жінка додому, а чоловік і питає:

— Про що ти так довго з сусідкою говорила?

Жінка дивиться-дивиться:

— Ій-бо, забула.

— А що ж вона тобі казала?

— Щось торохтіла... а що — дідько її розбере.

Повідомив О. С. КАРПОВИЧ з с. Великі Гадомці, Бердичівського району, Житомирської області.

Курортник

Саме в пору, як цвіло усе кругом,
Дав путівку на курорт мені завком;
Безкоштовно дав — у кримський теплий край:
— Їдь, Іване, поправляйся, загоряй.
Лиш заплатиш за проїзд — туди й назад!..

Захопив я з дому сотню грошенят,
Приховав їх у кишеню потайну,
Ще й булавкою пришпилив-пристібнув
(Там згодяться — хоч курорти й гарні в нас,
Все ж копійку треба мати про запас!).
У вагоні у купейнім, ще й м'якім
Я приїхав, мов цабе яке, у Крим.
На курорті ж — не життя, а справжній рай:
Їж — що хочеш,
скільки хочеш — добавляй!
А розваг тих!.. Варт ступити тільки крок,
Тут і гори,
тут і море,
і пісок;
А як смеркне — місяць сяє з висоти...
Словом, жінці перестав я слать листи.
Поправляюся...
Погано лиш одне:
На курорті не «положено» спиртне;
Де ж та правда? — Ти їси, немов кабан,
Схочеш випить — пий кефір або «Нарзан»!..
І почав я потихеньку день по дню,
Так би мовить, «підсолоджувать» меню:
Забіжу перед сніданком до ларка,
Хлисну чару чималу настояка,
Витру губи рукавом — знаку нема;
І закушую в їдальні з усіма.
До обіду й до вечері, як закон,
Я не змінюю ранковий раціон —
Все пригублююсь...
Та що не говоріть,
Скучно, братці, одному підпільно пить:
Тягне, бач, то на балачку, то на спів...
Тож почав я пригощать товаришів.
Ой пили ж ми! — «Старку», ром і коньяки!..

Потім став я позичать на цигарки.
Пишу жінці: «Люба, гроші шли. Біда!»
А вона мені таке відповіда:
«Хоч тебе я, лобуряко, і люблю,
Але грошей — ні копійки не пришлю!
З ким проциндрив сотню, серденько моє,
Хай тобі той і на куриво дає!..»
Я із куривом якось-то протягну:
Хто вгостить, а ні — дивись, «бичка» стрільну;
От вертатись як? Уже виходить строк —
І нема за що купить назад квиток!..

Саме в пору, як цвіло усе кругом,
Із курорта я вертавсь товарняком.
У вагоні з-під вугілля добирався —
Мов босило той, замурзавсь, обірвався:
Ледве з голоду не витягнув і ніг!..
Як приліз додому, бухнувсь на поріг:
— Рідна жіночко,— хриплю,— це я, Іван!
А вона кричить:— Рятуйте, вуркаган!
— Я з курорту повернувсь — твій чоловік!..
Не пізнала. Здійняла ще більший крик.
Слава богу, хоч сусіди прибули
І гуртом уже дружині довели,
Що я муж її, не зичу зовсім зла!..
Аж тоді лише пізнала й прийняла.

Ів. НЕМИРОВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хто знав Андрія Кривоклуба до виходу № 9 журналу й до появи його портрета в розділі «Який Сава — така й слава»? Ніхто, крім чотирьох жінок, котрих він міняв, як рукавички, та малих діток, на виховання яких він не платить аліментів. А тепер його знають і в Умані, й поза Уманню.

Додамо до його біографії ще й таку деталь. Як злісного несплатника аліментів, Андрія Кривоклуба засуджено до 6 місяців поправно-трудових робіт. Цю деталь нам повідомив заступник прокурора Черкаської області, старший радник юстиції І. Пистун.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

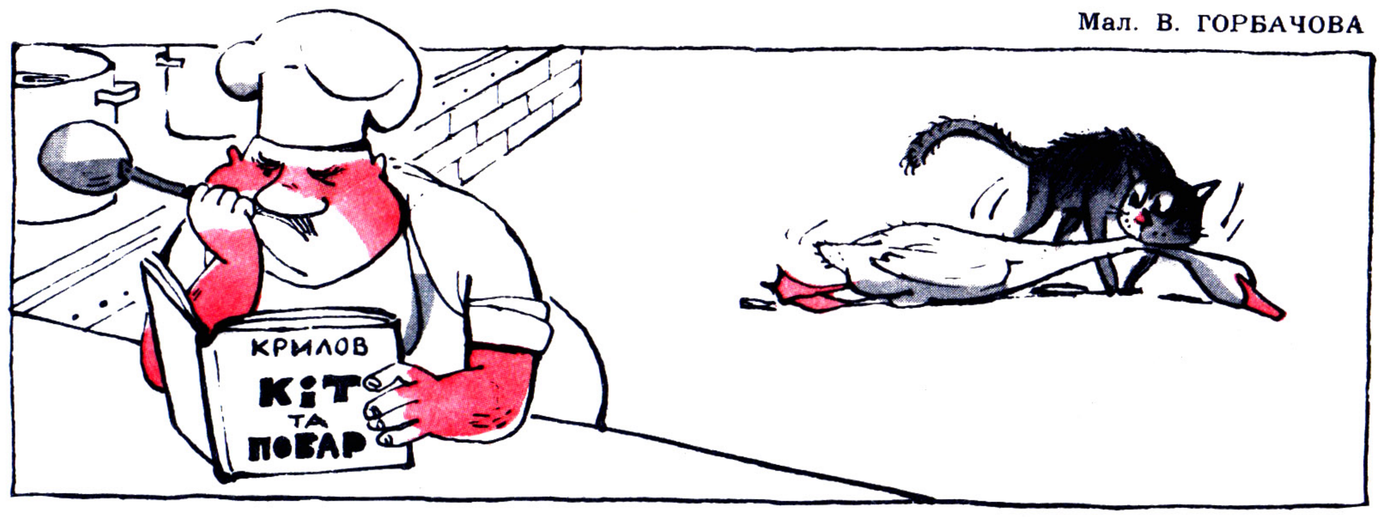

Без слів.

НОТАТКИ про їхні порядки

ЙОМУ ВИДНІШЕ

Пан фон Хассель, військовий міністр ФРН, розгнівався. І рішуче наказав «припинити телячі ніжності при надаванні вищих військових звань», бо в ФРН і без того «багато вже ослів з аксельбантами».

Хто-хто, а військовий міністр, видно, знає свої кадри.

ТЕЖ СВОБОДА

У сучасній Іспанії громадське життя б'є джерелом. Оце якось кілька громадян, що мають надзвичайно довгі носи, заснували «Клуб довгоносих». Приймають у клуб незалежно від соціального стану, аби був довгий ніс.

Повна тобі демократія!

НЕ ТОЙ ШЛЯХ

Південній Кореї належить своєрідний світовий рекорд: третина працездатного населення тут — безробітні.

Але в сеульських міністерствах сидять дуже чуйні люди. Вдень і вночі дбають вони про своїх співвітчизників. І ось тепер розпочали гучну кампанію під багатообіцяючою назвою «Шлях до щастя».

А веде той шлях спочатку в корабельні трюми, а далі — в Сполучені Штати, в Західну Німеччину та ще кудись, де бажають скористатися з дешевої та безправної робочої сили.

Сеульський уряд уже навіть уклав угоди з різними американськими і західнонімецькими фірмами, які займаються модернізованою роботоргівлею XX сторіччя.

Але справу дуже псують самі південнокорейські безробітні — щось не дуже вони поспішають ступити на той шлях у кабалу, чи то пак, до щастя.

НЕБЕСНА ПОШТА

На порталах багатьох паризьких церков можна побачити спеціальні поштові скриньки, в які прочани кидають «листи до бога». Газета «Експрес» опублікувала недавно деякі з них: «Любий боже, допоможи мені добитися підвищення заробітної плати». — «Боже отче, не втручайся в цю справу, хай наш домовласник загуркотить униз по сходах!» — «Милий боженьку, зроби так, щоб мій чоловік посварився з тією старою ганчіркою, залишив її і повернувся до мене». — «Я молюся за молоду дружину, яка хоче вишпурнути свого чоловіка. Дай йому тоді силу прийти до мене!»

Ну, й життя для бога настало! Хай йому біс!

КОНКУРС БЕЗ ПРЕМІЙ

Редакція американської армійської газети «Обсервер», що видається в Сайгоні, оголосила конкурс. Вона запропонувала своїм читачам — американським воякам у Південному В'єтнамі — надіслати свої пропозиції, як швиденько закінчити тут війну і з перемогою повернутися додому.

Переможцям, тобто авторам найкращих пропозицій, були обіцяні премії. Які саме — трималося в секреті. Самодіяльні стратеги заскрипіли перами.

Невдовзі редакція гордовито повідомила, що самих лише «прийнятих» пропозицій і проектів надійшло аж 932!

Премій, правда, нікому не дали. Видно, в редакції побачили, що жодна з отих 932 пропозицій справі не зарадить.

Проте деякі учасники конкурсу вимагають премії. І то цілком конкретної — квитка для повернення додому, у США, не очікуючи на оту «швидку перемогу».

Видно, «стратеги» таки не позбавлені здорового глузду.

ТИЖДЕНЬ ТУМАНУ

Що б там не говорили, а хартія свободи зручна річ. Напнув її уміло і вже маєш завісу. А за тією завісою роби, що хочеш. Хочеш сегрегацію — маєш сегрегацію, хочеш расизм — маєш расизм, хочеш куклуксклан — маєш куклуксклан.

Воно, правда, є й деякі незручності. З часом на гарній завісі дірочки з'являються. І крізь ті дірочки видно таке, що хотілося б приховати од людського ока. Крізь одну дірочку видно, що у Панамі робиться, крізь другу Домініканська республіка витикається, крізь третю — Південний В'єтнам. Не спроможна вже дірява завіса, котра хартією свободи іменується, приховати того, що робиться у Південній Америці, Африці, Азії...

«Завіса потребує капітального ремонту!» — вирішили у Капітолії і мобілізували для цього діла майстрів напускати туману. Хай хоч тиждень той туман протримається, коли хартія свободи лататися буде. Тиждень щорічно аж доти, доки «всі поневолені країни не здобудуть свободу і незалежність».

Саме в такий спосіб і виник у США «тиждень поневолених націй».

Скажемо відверто, що для мільйонів і мільйонів американців, на чиїй землі «широко» відзначався цей тиждень, минув він непомітно.

У мільйонів і мільйонів американців свій клопіт, а в політиканів свій.

Що ж до «поневолених» націй, до яких люб'язні конгресмени віднесли і наш український народ, то й «поневолені» нації теж не мали часу своєчасно подякувати панам конгресменам за отой тиждень.

Три «поневолені» нації — литовці, латиші, естонці — саме в цей час святкували двадцятип'ятиріччя відновлення Радянської влади, решта «поневолених» і серед них українці у них гостювали і разом з ними святкували. Самі розумієте, що за святами та гостиною не було часу ані того тижня помітити, ані подякувати за нього вчасно.

Але, як той казав, краще пізно, ніж ніколи.

А що «поневолена» українська нація, то «поневолена», тут уже нічого казати. Особливо молодь наша. Неволять її, нещасну, до науки, от у чім біда. Та так, сердешну, неволять, що на Україні зараз у півтора раза більше студентів, ніж у Франції та Італії, разом узятих. Або чим, як не поневоленням цілої нації, можна пояснити той факт, що українські металурги за 17 днів виплавляють стільки сталі, скільки Канада за весь рік? Тут і двох «тижнів поневолених націй» не шкода, бо «поневолена» Україна видобуває вчетверо більше вугілля, ніж «вільна» Франція. А по видобутку чавуну, сталі, прокату, залізної руди на душу населення «поневолена» Україна залишила позаду «вільні» США і вийшла на перше місце в світі. Чого з «неволі» не зробиш, аж на перше місце забіжиш.

Треба сказати, що українці мало того, що «поневолена», вони ще й «невдячна» нація. Для них «тиждень поневолених націй» влаштовують, а вони замість того, щоб вчасно подякувати, на новосіллях гуляють.

Щотижня (і «тиждень поневолених націй» теж винятку не становить) у розпорядження українських трудящих надходить понад 112 тисяч квадратних метрів житла. Хоча сам по собі цей факт теж як «поневолення» розцінити можна — хочеш не хочеш, вселяйся у нову квартиру і гуляй новосілля.

Загадкою, правда, залишається другий факт. Чому інші (і серед них чимало «вільних») країни виявляють такий великий інтерес до продукції, зробленої руками «поневоленої» нації. Чому, наприклад, товари, зроблені на Україні, експортуються у 79 країн світу? І чому «поневолених» спеціалістів запрошено у 31 країну, де з їх допомогою зводиться 347 промислових підприємств?

Проте на «поневоленій» Україні «непорядку» таки багато. Такого де-небудь у штаті Алабама чи Міссісіпі, звичайно, не побачиш.

Навчається, наприклад, в українських вузах 4 тисячі юнаків та дівчат з 73 країн. І серед них, звичайно, негри. І сидять ті негри поруч з білими. За одним столом. Непорядок? Непорядок.

Або в парламенті Українському що робиться? Тут свинарок і слюсарів примушують сидіти поруч академіків і державних діячів і вирішувати державної ваги питання. І піди розберись, де закінчується свинарка і починається державний діяч, коли це одна і та ж сама особа. Чим, як не фактом «поневолення», можна все це пояснити?

І як тут не втрутитися панам конгресменам! Як тут не напустити туману. Може, за тим туманом не буде видно дірок у хартії свободи, випалених напалмом. Тим самісіньким напалмом, у вогні якого горять діти «вільного» Південного В'єтнаму.

Отож залишається сказати на прощання панам конгресменам: латайте свою хартію-завісу і не лізьте у чужу парафію. Бо то не по Сеньці шапка. Не по кулаку довбня. Не по дурневі грамота. Отак!

О. БОРИСЕНКО.

Типове «не те»

— Алло! Мені заступника директора заводу підйомно-транспортного устаткування товариша Пилипця.

— Пилипець на проводі. Хто це?

— Загордився, Петре Омеляновичу. Не пізнаєш Гардера? Якого?.. Якого?.. Заступника директора верстатобудівного заводу!

— А-а! Євген Петрович? Щось у тебе голос тремтить.

— То з нетерплячки. Зарплату одержав?.. Чудесно! Виходь на берег Лопані. Там уже всі наші зібралися. Цього разу я тобі покажу!

— Не кажи гоп!..

А через годину на центральній площі Харкова почався незвичайний герць. На мосту через Лопань, в оточенні друзів, з великими портфелями в руках стояли два заступники директорів двох харківських заводів тт. Пилипець і Гардер. Стояли і жбурляли в Лопань гроші.

Першим почав т. Пилипець.

— Хіба так кидають?! — загорівся Гардер. — Ось тобі! — і жбурнув у воду жменю грошей.

— На п'ять метрів далі, — засік суддя.

— А отак можеш? З перевозом!..

— А по балістичній кривій?.. Отак? Моє зверху!

— Гардер переміг, Гардер! — друзі кинулися обіймати й поздоровляти переможця.

— Тут щось не те, — скаже читач. — Нормальні люди у воду власні гроші не викидають.

Автор визнає — у змальованій картині дійсно щось «не те».

Найбільш типове «не те» полягає в тому, що ні т. Пилипець, ні т. Гардер, ні їхні друзі — господарники з домобудівного комбінату № 1, УНР-445, машинобудівного заводу «Червоний Жовтень», заводу залізобетонних конструкцій № 1 та «Електроверстату» не розкидаються власними грішми. Для цього у них є державні. І жбурляють вони їх не в річку, а здебільшого в землю.

Якби сісти на вертольота та полетіти над містом туди, куди показує магнітна стрілка, справжню аномалію виявити можна.

Заводська сторона міста — Орджонікідзевський район. Стрілка показує аж на три глибоко заховані скарби. Перший — на території домобудівного комбінату № 1. З волі його начальника В. І. Ананьєва тут ще торік загребли в землю не одну сотню тонн металобрухту. Та й зараз територією комбінату ні пройти, ні проїхати: скрізь валяються деформовані ферми та поіржавіле обладнання. Здати ж брухт «Вторметові» лінь-ки. А за нездачу — штраф. Комбінат сплатив уже 300 карбованців штрафу. І не з кишені Ананьєва, а з державної.

А стрілка веде далі — на завод залізобетонних конструкцій № 1. Тут з відома начальника відділу постачання Б. А. Зандиля бульдозерами поховано в землю цілу залізну гору. Торік це коштувало заводові 3.200 карбованців. А тепер т. Зандиль збирається ще триста в ями закопати.

Зараз стрілка показує на верстатобудівний завод, де, не покладаючи рук, трудиться над створенням підземних залізних жил переможець герцю Євген Петрович Гардер. Завод — крупний постачальник стружки для феросплавних підприємств. Але споживачі вимагають стружки подрібненої, а Гардер гонить в'юноподібну.

— Стружкодробарка не працює, — виправдується Гардер. — А так у нас порядок.

Цей «порядок» обійшовся вже заводській касі у 2916 крб.

На машинобудівному заводі «Червоний Жовтень» ливарне сміття перебирають не магнітним сепаратором, а вручну. От і росте залізна жила завдожки від заводу до звалища. А заступник директора т. Лесик знає лише одне: штрафи за це він платитиме з заводської каси. А вона багата — витримає!

Розшуки новітніх залізних родовищ закінчимо згадкою про того з кого починалася наша повість. Заступник директора заводу підйомно-транспортного устаткування Петро Омелянович Пилипець мріє поставити всю Червону Баварію на залізну основу. І мрія його здійснюється на очах у Харківського раднаргоспу.

За допомогою сучасної могутньої техніки — бульдозерів—т. Пилипець закопує у землю стружку, чавунні брикети, непромагнічене сміття. За невиконання планів здачі металобрухту вже не раз доводилося платити штрафи. І знову ж таки не Пилипцеві, а заводові.

Дехто з харківських господарників, ображаючись на доскіпливих працівників «Вторметру», просто витурює їх з підприємств.

— Ми боремося за економію металу, ми б'ємося за зменшення відходів, а ви з своїми планами здачі металобрухту лізете. Ану, киш звідси!

А викишкані вторметівці пішли торік на звалище, куди з ХТЗ вивозилися ливарні землі, і повторно вилучили з них 3.419 тонн металу!

Харківську фабрику гудзиків з вищезгаданим гігантом не зрівняєш, але й вона, як кажуть, зробила свій залізний вклад у землю. Сума штрафу, сплаченого нею за нездачу металобрухту, невелика — 150 карбованців, але й за них можна купити гудзики до всіх штанів, які є в Харківському економічному районі.

А мораль з цього яка?

А мораль ми попросимо дописати Харківський раднаргосп. Йому й перо в руки.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

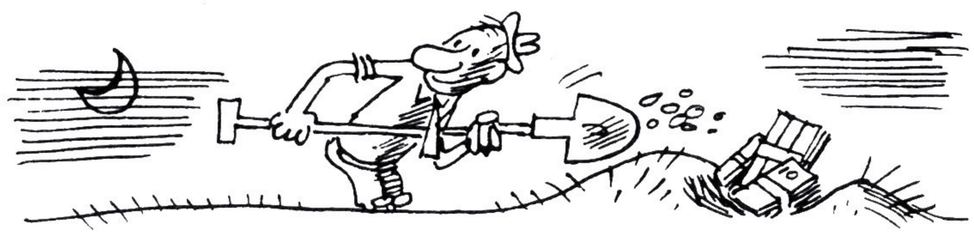

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

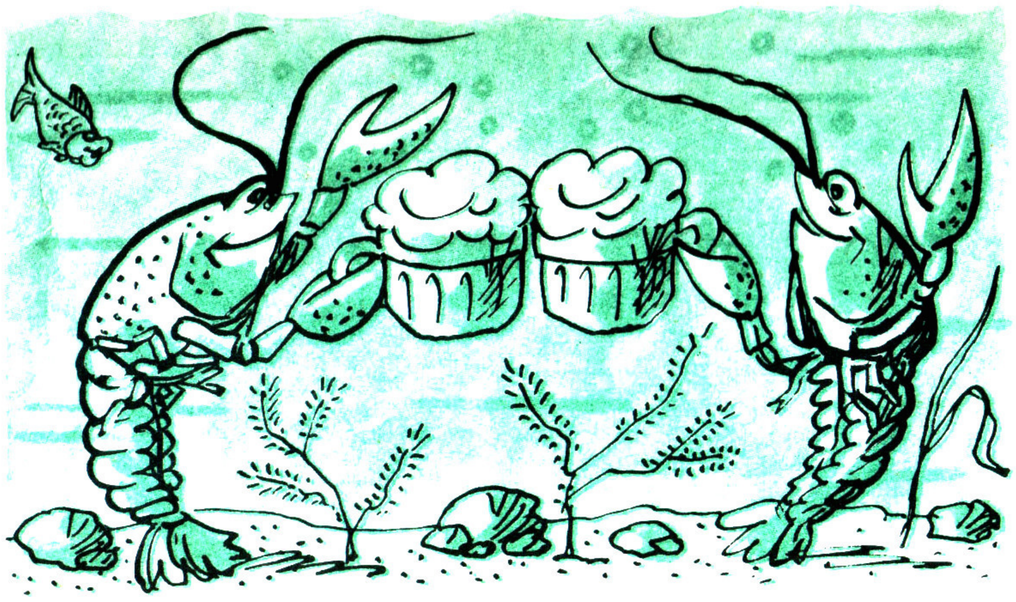

— Вип'ємо за відсутність раків у торговельній мережі!

УРОК ГЕОГРАФІЇ

Василина Федорівна Гоменюк ще влітку минулого року подала документи на пенсію за чоловіка. Подала та несміливо й запитала у працівників Тетіївського райсоцзабезу:

— А скажіть, рідненькі, чи скоро воно оте діло зробиться?

— Скоро, скоро! — запевнили стареньку в райсоцзабезі. — Ідьте й чекайте спокійно.

Поїхала Василина Федорівна у рідне село. Чекала, чекала, але — ні чутки, ні вісті. Вона в Тетіїв.

— Звиняйте, я знову...

— А ви тепер не наші, — не дали закінчити старій. — Нас поділено. Вашу справу передали у Ставищанський район. Там і добивайтесь!

Добилася жінка в Ставище, а там розвели руками, поспівчували та й сказали:

— Не було, бабо, ваших бомаг. Ніхто їх до нас не пересилав. Шукайте в іншому місці.

Легко казати, та не легко шукати. Але, спасибі добрим людям, знайшли кінці. Виявляється, пенсійну справу В. Ф. Гоменюк з Тетієва та заслали аж у Білу Церкву.

— Пробачте, бабуню, — сказали через дев'ять місяців у Тетіївському райсоцзабезі, — помилочка вийшла. Ми ваше село Матвіїху переплутали з селом Тадеївкою, а вони в різних районах. Географія, бабо, складна наука. Ви не вчили, то не знаєте.

— Правда ваша, дітки, — скрушно похитала головою стара Василина, — що не вчила, то не вчила. Але тепер уже затямлю. Добрий ви мені урок географії дали, аж ноги гудуть.

Л. СЕРЕДЕНКО,
працівник Ставищанської райгазети.

Київська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 4 було вміщено телеграму ТАП з Чернівців «Новини медицини». У ній ішлося про те, що за дев'ять метрів од Кругликівської дільничної лікарні п'ять років чахкає движок колгоспної електростанції і дуже непокоїть хворих.

Голова виконкому Хотинської райради т. Жиленко повідомив редакцію, що найближчим часом колгосп буде підключено до електролінії високої напруги і движок з двору лікарні заберуть.

★ У № 5 «Перця», в «Перчанському телевізорі» демонструвалося будівництво гастрономічного магазину в м. Глухові, яке ось уже два роки заклякло на рівні першого поверху.

Як повідомив редакцію заступник голови Сумського облвиконкому т. Слободянюк, будівництво магазину в Глухові буде закінчено в цьому році. На закінчення будівництва асигновано 117 тисяч карбованців.

★ У телеграмі ТАП «Перевірка показала» («Перець» № 5) повідомлялося про те, що в буфеті при Валківському міському автовокзалі немає в продажу води, ситра, чаю, а саме приміщення буфету в антисанітарному стані.

Голова виконкому Валківської міськради т. Бойченко повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на засіданні міськвиконкому. За допущені недоліки в роботі буфету в. о. керуючого Валківським відділенням міжрайторгу Московченку зауважено. Тепер, після виступу Перця, буфет працює нормально, у ньому є все, потрібне пасажирам. Приміщення буфету відремонтовано.

★ У тому ж номері журналу було вміщено фейлетон «Екскурсія не без моралі», в якому йшлося про те, що деякі швейні підприємства Київського раднаргоспу уперто випускають вироби застарілих моделей, які не користуються попитом у споживачів.

Генеральний директор Київського виробничого об'єднання швейної промисловості «Україна» т. Гаєвський повідомив редакцію, що об'єднання вжило всіх заходів до ліквідації такого становища.

На Боярській швейній фабриці та Київській фабриці головних уборів зміцнено технічне керівництво підприємств. На посади головних інженерів призначено досвідчених фахівців. На цих двох фабриках та на Київській фабриці «Жовтень» переглянуто фасони і моделі виробів, підготовлено до випуску нові моделі одягу, плащів та головних уборів. Старі моделі, що не користуються попитом, з виробництва знято.

★ Про незадовільне побутове обслуговування населення Івано-Франківської області і, зокрема, про непотрібне дублювання та паралелізм різних побутових підприємств та установ писалося у фейлетоні «У семи комбінатів...» («Перець» № 6).

Голова виконкому Івано-Франківської облради т. Кайкан повідомив редакцію, що облвиконком, обговоривши фейлетон, визнав виступ Перця цілком слушним.

Обговоривши фейлетон, облвиконком накреслив ряд заходів до поліпшення побутового обслуговування населення, зокрема, по дальшій концентрації побутових підприємств і ліквідації паралелізму та дублювання в їх роботі.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Страшне перо не в гусака...

«Хоч я й не підписуюсь, але ви поставте мій псевдонім».

(З листа до редакції).

—

«Щоб худоба не голодувала, я від правління зубами виривав корми».

(З стінгазети).

«Магазин поїхав на базар».

(З оголошення на дверях крамниці).

—

«Він приклав до її фізіономії табуретку, яка заверещала не своїм голосом».

(З пояснення свідка).

Надіслав І. КОРНЮЩЕНКО.

м. Кролевець,
Сумської області.

«Майстерня по ремонту взуття зачинена з 1/VI-65 так, як пішла на пенсію».

(Вивіска в м. Миколаєві на розі вулиць Поперечної та Водопровідної).

Надіслав Н. БРАСЮН.

* * *

«Увага! У верхньому одязі страви не відпускаються».

(Оголошення в їдальні).

—

«За всі ці порушення товариша Єгорушева розібрано в цеху і крім того його лишили членів цехкому».

(З протоколу).

Зібрала Л. АБЕЛЄВА.

м. Запоріжжя.

* * *

«Визначення жирності молока проводиться по доярках три рази в місяць...»

Виписав з акта колгоспу «Прогрес» Городоцького району на Хмельниччині

І. ЗАВРИН.

ЮРИСТ-ГУМОРИСТ

З чиєїсь легкої руки прижилася думка, що стиль офіціального листування — сухий стиль.

Беремо на себе сміливість заявити, що під вправною рукою стиль «казьонної бомаги» може засяяти всіма веселими барвами гумору.

Ось зразок офіціального листа, одержаного оперативним уповноваженим карного розшуку Бродівського райвідділу міліції, Львівської області. Наводимо його повністю, не міняючи «ніже титла, ніже тої коми».

«Город Броды, райотдел милиции
тов. Сковронскому.

Николай Степанович!

Изучив материалы о цыганах прихожу к выводу, что Вы не только не разобрались установить воров, но цыгане обкрутили Вас вокруг Вашего носа. Я бы на Вашем месте позавидывал бы цыганам, они сильнее Вас в оперативности, неужели Ваше самолюбие сыщика не задето, неужели Вам не стоит задуматься в дальнейшем, ведь Вы в лице оперативности очень бледный вид имеете.....

Прокурор Бродовского района
мл. советник юстиции
И. ДУБИНКА».

Про ввічливість т. Дубинки не будемо говорити — вона аж пре з листа: бачите, навіть до носа адресата він ставиться з повагою і пише: «Вашого носа». З великої літери.

Не будемо докопуватися, хто кого навколо чийого носа обкрутив і як йому вдалося це зробити.

Нас цікавить тільки: що криється за тими таємничими десятьма крапками в кінці цидули, і навіщо, висловлюючись штилем самого автора бомаги, освіченій людині «бледный вид иметь в лице» елементарної грамотності і такту?

Г. МЕНКО,
теж юрист.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Товариші телеглядачі, з технічних причин передача не відбудеться.

Шановний Перче!

Правління колгоспу «Перше травня», Прилуцького району, вирішило звернутися до тебе з проханням — розкрити один технічний секрет.

Десь півроку тому в нашій артілі вийшли з ладу дві автомашини ГАЗ-51. Ми звернулися в Чернігівське обласне об'єднання «Сільгосптехніки» за запчастинами. Нам негайно ж т. Лихачов, заступник голови обласного об'єднання «Сільгосптехніки», прислав... одного папірця, а другого послав керуючому райоб'єднанням т. Вакулику, щоб той задовольнив наше прохання.

Зраділи в колгоспі: буде блок до двигуна. Просимо ще й ресори. Висилають... папірець про ресори. Просимо поршень. Висилають... папірець про поршень. Словом, чого тільки не просили, все надсилали на... папері. Так воно й досі. Двигуни від автомашин відправили на ремонт аж в Івано-Франківськ. Та й там щось не поспішають. А в артілі оголосили конкурс. Збилися з ніг кращі раціоналізатори. Але ще ніхто не увічнив себе безсмертям — жоден папірець (навіть т. Лихачова) не заміняє ні передньої, ні задньої ресори. Всі догадуються, що тут якийсь технічний секрет.

Чи, може, Перче, той «секрет» — бюрократичний?

ОХРІМЕНКО, голова колгоспу.
ПЕДОРИЧ, бухгалтер.

Чернігівська область.

Просимо тебе: відірвися, будь ласка, на часинку від нагальних справ та влаштуй душ начальникові будівельного управління «Свесхімбуду» т. Таніславському

М. П.

Ми й самі зробили б цю конче потрібну послугу шановному Миколі Панасовичу, але бані в нас нема — її ще тільки будує очолюване Миколою Панасовичем управління, і кінця тому нещасному будівництву поки що не видно. Ось уже рік ми стрибаємо через вириту будівельниками траншею для водопроводу до бані, а вони ось уже рік то нічого не роблять з тим водопроводом, то щось ніби роблять, то щось забувають зробити, то щось не так роблять. Закінчилося ж тим, що усе переробляти треба. А нам хоч живцем у ту траншею лягай, бо ні проїхати, ні пройти.

Як бачиш, на власну баню надія у нас мала. Тільки й надії, що ти, Перче, т. Таніславського гарячим душем своїм освіжиш і він після цього бадьорішим та моторнішим стане.

Н. ГУЛЕНОК.

м. Середина-Буда,
Сумської області.

Уже доведено, що стихійне лихо завжди навалюється на тебе, коли найменше його ждеш.

Не сподівалася і я, що стану жертвою стихійного лиха, коли вирішила своїх друзів — випускників середньої школи — поздоровити телеграмою. Як глянув на неї наш телеграфіст т. Олійник, так і сторопів.

— Не відправлю такої телеграми! — категорично заявив він і повернув її мені. Його, виявляється,. до смерті налякало те, що я зичила випускникам «добратися до вершин науки» і побажала їм «попутного вітру». — Попутного вітру, — заявив він, — зичать тільки тим, кого ведуть у міліцію.

Бачиш, Перче, який у нас «пильний» телеграфіст. Справжня ділова людина: слів на вітер не кидає. Навіть тоді, коли ті слова кліент хоче оплатити за поштовим тарифом.

Л. СОЛЯТИЦЬКА,
працівниця РК ЛКСМУ.
с. Ярмолинці,
Хмельницької області.

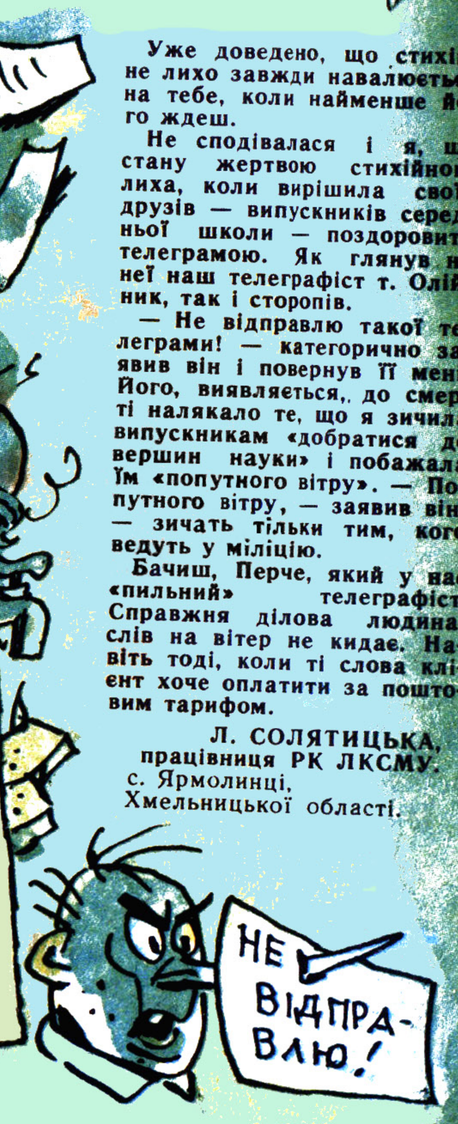

Ти, мабуть, не знаєш, що оті кляті граки виробляють на полях усе боже літечко, весну та восени, а особливо, коли орють? Не знаєш? То послухай.

Збираються страшними чорними зграями і за плугом, за плугом! Так на ріллю і налітають, налітають! І поїдом їдять нас, бідолашних хробачків, жучків, дротяничків. Їдять і плакать не дають. Хап-хап, і нема нас. Просто смертельний жах огортає, коли бачиш такий грачиний розбій на полях. Почали ми скиглити, почали стогнати. Почули наше благання господарники з Рубежівського радгоспу і пожаліли нас. «Не хвилюйтесь, — сказали, — ось ми цим гракам всиплемо!»

І таки всипали. Накупили рушниць, озброїли сторожів, і пішло діло. Тільки який грак сяде на поле — зразу його трах з рушниці! Так і пуляють цілісінькими днями по чорноперих ворогах наших лютих.

Так і перепулькали майже всіх, а котрого зразу не добили, так і байдуже — на те у сторожів руки є. Вони їм живцем голови поодкручували, на шпагатини нанизали і порозвішували просушуватись проти сонця на страх усьому пернатому царству. А ми радіємо, сміємося. Ага, будете!

Гарно стало тепер на Рубежівських полях — тихо, спокійно. Ніщо тобі не пролетить, ніщо тебе не налякає. Навіть шпаки, що теж сюди залітали розбишакувати, і ті більше носа не показують. Рай і благодать!

Передай, Перче, велике спасибі від нас усіх керівникам Рубежівського радгоспу. Хай живуть і здрастують. А коло них і ми проживемо.

Смерть гракам — нашим одвічним ворогам!

ХРОБАКИ, ЖУКИ ТА ІНШІ ШКІДНИКИ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.
Києво-Святошинський район.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 16 (555). (на украинском языке). Підписано до друку 4. VIII. 1965 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09373. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03668. Тираж 500.000 прим.

Індекс 74393

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки із журналів «ЙЄЖ» (Югославія), «ЕПОК» (Франція), «МЮНХЕНЕР ІЛЮСТРІРТЕ» (ФРН), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (НДР), «ШПІГЕЛЬ» (ФРН), «ШПИЛЬКИ» (Польща).

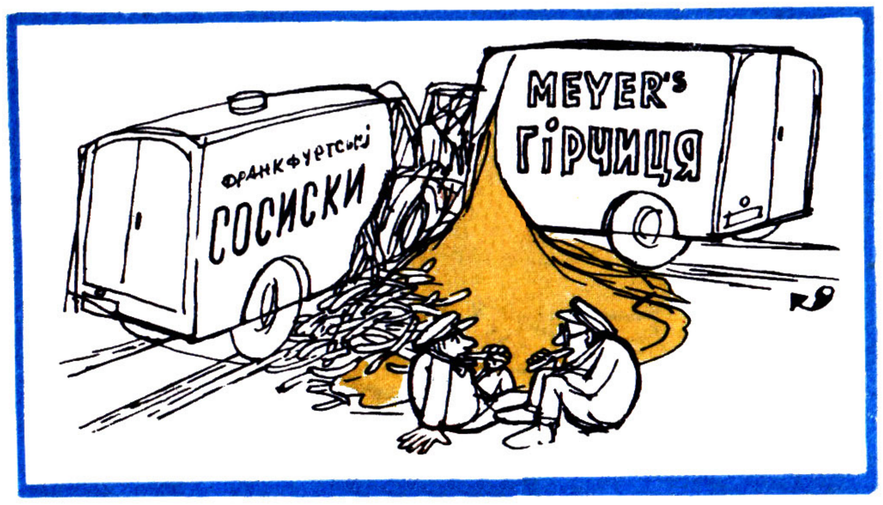

Без слів.

— Перепрошую, у нас на кухні виникла суперечка: волосся, яке ви знайшли в супі, було чорне чи біле?..

perec-ua.
perec-ua.

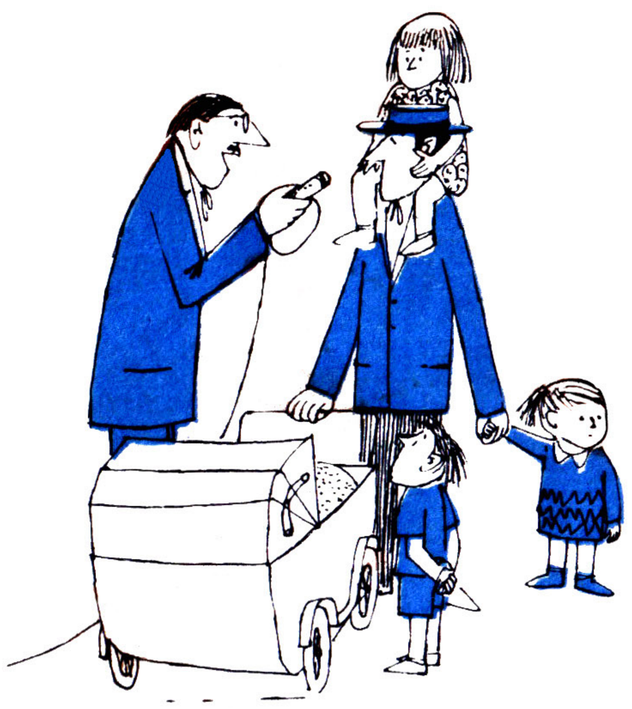

— А як ви проводите своє дозвілля?

— Я на курорті 20 кілограмів втратила.
— Як?
— У мене чемодан украли.

— Скажіть, прошу, я цією дорогою виїду до міста Лоти?

— Ти сам закінчиш ремонтувати дах чи покличемо майстра?

Без слів.

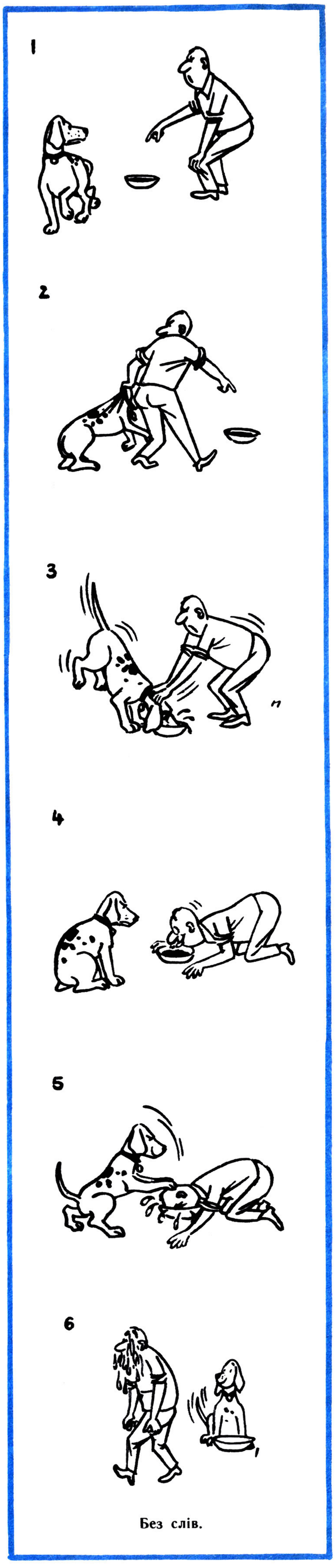

Без слів.